

Riglos het andere soort rotsklimmen

Kort na de kerstkilos was al duidelijk dat de eerste week van mei niet zou passeren zonder een week klimmen, samen met de twee feestdagen kunnen we met 3 verlofdagen, 9 dagen op reis! Adriaan kan ook verlof nemen en we spreken af om lange rotsroutes te gaan klimmen in het zuiden, het lijkt Presles te worden. Jammer genoeg komt Presles een halve week in de regen te zitten en moeten we alternatieven bekijken: Calanques, Finale, Corsica, Orpierre, Tarn, ... maar als we het weer en de motivatie afwegen gaan we voor Riglos, de vreemde eend binnen het Europese sportklimmen.

Met wat we hierover gelezen en gehoord hebben mogen we ons verwachten aan overhangende conglomeraat routes met grote 'patatten' als grepen. We zijn benieuwd!

JA, PATAT!

De dag voor vertrek ligt onze bestemming vast. Een vliegtuig nemen wordt dus wat moeilijk en we doen de 1250 kilometer met de auto. Vrijdag om 17 uur vertrekken we uit Gent om rond 14u de volgende dag in Riglos aan te komen. Onze hartslag verhoogt als we de reusachtige overhangende torens tegemoet rijden. Dat we ons hier een week op mogen uitleven!

Om 15 uur staan we onderaan de dichtstbijzijnde rots om nog even te voelen aan wat we ons morgen moeten verwachten. We kiezen "Tom Ton Go", 3 lengtes, 6a+. Net voor ik op het tweede relais al naklimmend aankom, klim ik even opzij om rond het touw te klimmen. Een foute keuze zo blijkt, want mijn linker handgreep, een stevige 'patat' van ongeveer 2 kg, komt los en eindigt tientallen meters lager te midden van enkele Spaanse gezinnen (geen helm te bespeuren). Is de toon voor de rest van de week gezet?

Twee rapellen later staan we weer te midden van de ondertussen gekalmeerde Spanjaarden en wandelen we in 5 minuten terug naar Riglos, waar we beslissen om in het dorp te overnachten in een van de 'hutten'. Een camping is er niet, wel slapen er veel klimmers in hun busjes op de parkings. Half pension aan 27 euro per nacht (incl. KBF korting) is nog niet zo'n slechte deal.

CRUX, TERRAS, CRUX, REPEAT

Drie rotszuilen of "Mallos" zoals ze hier genoemd worden, vallen direct op: "Pison" die centraal met zijn overhangende zuidwand over Riglos hangt. Achter de hoek ligt "El Firé": twee smalle pilaren en helemaal rechts de gekende Visera met de overhangende zuidwand met daarin onder andere de populaire "Fiesta de los biceps", de bekendste route van Riglos en omstreken. Ongeveer één route per dag zal ons waarschijnlijk voldoende bezig houden. Snelle klimmers doen er twee per dag, goed voor zo'n 500 hoogtemeters.

De volgende dag beklimmen we de "Frechin" een top naast Visera en dalen we te voet af via de afdaalroute van Visera. Bij elke route is het goed opletten of we met enkel of dubbel touw zullen klimmen en hoe we moeten afdalen. Meestal moet er minstens een deel afgewandeld worden en moet je wandelschoenen mee omhoog sleuren. We kiezen voor "Currucucillo" (6a+, 230m). Via de afdaalroute van de Visera raken we weer in het dorp en raken stilaan opgewarmd voor het echte werk. De structuur van de rots en de afzekering zijn ondertussen vertrouwd. Veel routes zijn een opvolging van kleine terrasjes, gevolgd door korte overhangende stukken. De bouten zitten meestal goed geplaatst rond de crux en ver van elkaar op de meer eenvoudige stukken.

Via de afdaalroute van de Visera raken we weer in het dorp. Deze route zigzagt zeer veel om de moeilijkheden te vermijden en daardoor doen we wat meer meters dan de hoogte van de rots. Toch zijn we vrij vroeg weer beneden en 's middags gaan we even naar een kalksteen wandje kijken op 20 minuten wandelen van het dorp.

KEIEN VAN EEN PAAR GRAM TOT EEN PAAR TON

Maandag kiezen we voor een van de grote klassiekers: "Murciana" op El Pison, 6c/+, 260 m. Murciana begint met de eerste lengtes in een barst/hoekversnijding die het volgt tot het einde en waar je linkt met een volgende subtielere barst. Volgens de topo zou je in de eerste lengte zelf wat materiaal moeten steken. De haken stonden soms luchtig, maar voldoende om nog sportklimmen te zijn en aan het eerste relais gaan de ongebruikte friends en nuts de rugzak in. Het is interessant en mooi klimmen, de route volgt verschillende vormen in de rots: barsten, hoekversnijdingen, gaten en terrassen tot couloirs of schoorstenen, overhang en een stukje dal tot de top.

**"DE KLIM IS ZO STEIL
DAT RAPELLEN
IN DE ROUTE QUASI
ONMOGELIJK IS..."**

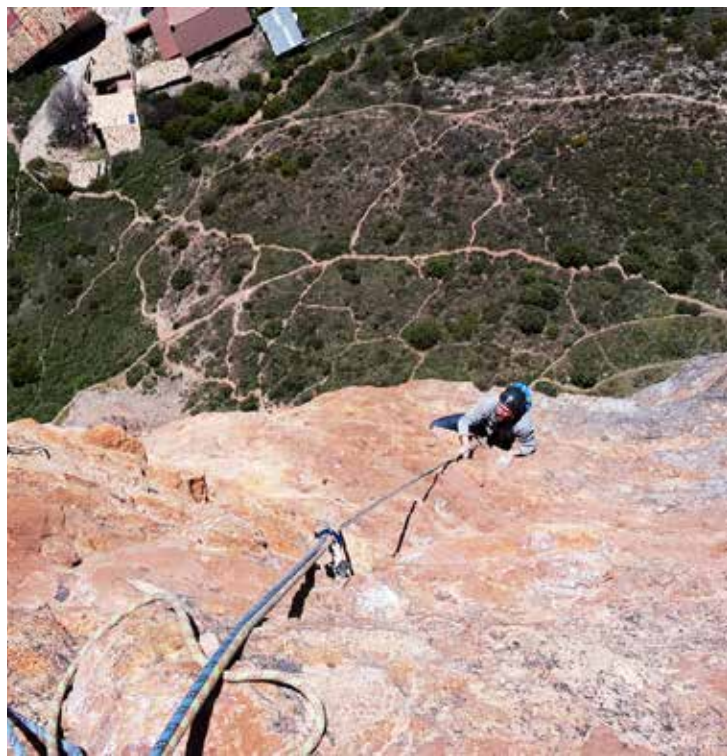
De rotstorens zijn allemaal van een gelijkaardig conglomeraat: zandstenen keien in een zandsteen matrix, waarbij de keien variëren van een paar gram tot een paar ton. Op veel grepen is al duidelijk een effect te voelen van de grote passage. Andere stenen zijn nog pure ruwe zandsteen, net schuurpapier.

"ZARAGOZA, ZARAGOZA"

Om ons vel (en spieren) te laten recupereren, gaan we een volledige dag op citytrip. Zaragoza ligt op ongeveer anderhalf uur rijden en kon ons zeker boeien voor een dag. De vele levendige pleinen konden weinig afkoeling bieden dus zochten we eerst (uiteraard) een bergsportwinkel op. Met een nagelnieuwe friend als souvenir gingen we naar het museum van de monumentale Spaanse schilder Goya (1746-1828) waar we eindeloze gangen van koperetsen aanschouwden. 's Avonds gingen we, hoe kan het ook anders, eten in een van de vele tapas bars waar kleine bordjes met hapklare gerechtjes onze spieren en zielen zalfden. Klaar voor de volgende portie rots en "mag het wat meer zijn?", "Ja, dat mag!"

We kiezen meteen voor nog een klassieker, "El Puro" ("de sigaar"). Deze pijler hangt aan de Pison en is de moeilijkste top van heel het Iberisch schiereiland: Normal al Puro (6b, 180m)! De route begint met wat gemakkelijke omwegen en traversen om de moeilijkheden te vermijden, maar kan ook met een directe variant gestart worden. Dan start de directe lijn die al moeilijker wordt (6a) en die na een terras verder overgaat in een schoorsteen met links de wand van El Pison en rechts die van El Puro. Op de col waar de Puro zich volledig afscheidt van de Pison gaat de route door een geul over naar de zuidwand van de Puro waar enkele passen 6b te vinden zijn. De top met een oppervlakte van 1 m² bleek meteen de ideale plek voor een fotoshoot en een Snickers.

De afdaling gaat via verschillende rappels met een klein stukje traverseren. Tijdens de eerste rappel kom ik na 15 à 20 meter een relais tegen, terwijl de topo het over 30 meter heeft, dus ik ga verder tot het volgende relais waarvoor het touw nét 1 meter te kort is... Verdorie. Na even afwegen is de 15 meter stijgen op het touw toch de veiligste oplossing en zo komt er nog wat gratis gezonde sport bij en worden er wat touwtechnieken herhaald.

VOETEN IN HET IJLE

Na vrij lang wikken en wegen beslissen we om de zesde dag "El Zulu Demente" (7a+/b, 235 m) op La Visera te klimmen. Meteen goed voor een hoogtepunt van de week. Als je in Riglos aankomt zijn er een paar wanden waar je moeilijk omheen kunt en de zuidwand van La Visera is daar één van. Bekende routes in dezelfde wand zijn: "La fiesta de los biceps" (6c+/7a) iets meer continu en verzurend maar met een lichtere crux. Verder nog "Mosquitos" (6b), gemakkelijker maar die route klimt niet uit door de centraal overhangende top. Het klimmen van het eerste (verticale) stuk gaat vlot tot aan een groot terras waarna het echte werk begint: Continu licht overhangende lengtes met hangrelais en op het laatst een ware boulder van jewelste met een Font-waardige mantel. De trend is dat cruxpassen zeer goed afgezekerd zijn en dat je er met AO wel overal door geraakt. We slagen er na de eerste pogingen in om de passen op zich vrij te klimmen. Op de top nog een beloning: tientallen gieren die rond ons hoofden zoeven op zoek naar warme stijgende lucht.

De klim is zo steil dat rapellen in de route alleen daardoor al quasi onmogelijk is. Zowat alle lengtes zijn 35 meter of meer en ons enkel touw is slechts 63 meter lang. Een redelijk engagement als je 7b op de topo ziet staan... De afdaling is dezelfde als die op dag twee maar nu kiezen we de beschrijving als in de topo: via Circo de verano, een groot wandelpad dat rond de Mallossen gaat en dagelijks door vele tientallen wandelaars wordt bewandeld.

NA 5 DAGEN 'PATATTEN' MAG HET AL EENS WAT ANDERS ZIJN

We kiezen om niet te laat richting België te vertrekken en we maken van dag zeven onze laatste klimdag. Er is nog één grote jongen die eraan moet: de reus op de achtergrond: El Firé. Deze bestaat uit enkele toppen met de Malafire als hoogste, uiteraard kiezen we hiervoor. Er loopt één kaarsrechte lijn die alle zwaktes van de rots negeert en die vanaf de grond rechtstreeks naar de top schiet: "Directa as cimas" (280 m, 6c). Een ware moderne schoonheid met een continue moeilijkheid (V+, 6a, 6a+, 6b, 6c, 6b+, 6c, 6a+, V+) met al even goede moderne behaking. De route is vrij recent geopend en dat voel je ook aan de rots die nog erg ruw is. Het klimmen is ongeveer verticaal en meer technisch op kleinere grepen (hier geen bakken dichttrekken).

Dan zit het klimmen er op. Een mooie ervaring op rots die we absoluut niet gewoon zijn. Door één route per dag te klimmen en halverwege een rustdag te nemen hebben we ook voldoende kunnen rusten en wat van de zachte Spaanse lente kunnen genieten. Wat misschien nog de mooiste verdienste van de week was, was dat we elke route perfect alternerend geklommen hebben en deze werden telkens beloond met een glaasje lokale kruidenlikeur. ▲

REISWIJZER

Vervoer

Hoewel wij met de auto reden, lijkt het meer normaal te zijn om te vliegen tot Zaragossa. Met de hoeveelheid materiaal die we zonder probleem konden meenemen en de flexibiliteit die we hadden qua bestemming is de autorit te verdedigen.

Topo

Dé referentie is "Riglos Vertical", deze beschrijft ook de kalk en conglomeraat massieven in de buurt. Iedereen lijkt dit te gebruiken. In de Rifugio Puro liggen mappen met extra info over bijvoorbeeld nieuwe routes. In het dorp is er een klein winkeltje dat ongeveer alles verkoopt en bijna altijd open is.

Materiaal

Meestal volstaat een enkel touw van 70 meter en 15 setjes. Voor sommige afdalingen kan een rappel van meer dan 35 meter nodig zijn. Een 80 meter touw of dubbeltouw zal nodig zijn. Bvb de afdaling van de Pison was comfortabeler met 60 meter dubbel touw. Verschillende routes hebben volgens de topo nog nood aan friends en nuts. Maar het is perfect mogelijk om een week lang te klimmen in Riglos en ver weg te blijven van dat gevaarlijk speelgoed.

Veiligheid

Op gemakkelijke stukken zitten de bouten ver en op de moeilijke stukken zitten ze soms wel héél dicht. Bijna alle punten zijn expansiebouten met een plaquet met draadstangen tot soms wel M20s op de relais. Door het soort steen brokkelt de rots vrij snel af, en dat ook door wat slijtage onder de plaquettes. Daardoor komen die los te zitten en een groot deel van de moeren zijn met de hand los te draaien. Het kan een idee zijn om een kleine Engelse sleutel en een plaquet mee te nemen. Tijdens de route zal je het misschien niet gebruiken, maar op de relais en afdaalpunten zal het de veiligheid verhogen. Achteraf gezien bleek de grote losse steen van de eerste dag een alleenstaand geval en kan je dus meestal wel gerust klimmen. Het algemene niveau in Riglos is het aan te raden om comfortabel te kunnen klimmen rond 6a/6a+ om je er te kunnen amuseren.

Tips

Rodellar ligt op anderhalf uur rijden en kan een interessante afwisseling zijn (kalksteen).

